

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΓ΄.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

1) Περί απόρριψως της περι αναίρεσως αίτησως γενομένης κατά της υπ' αρ. 414 αποφάσεως των εν Ναυπλίω Πρωτοδικών. — 2) Περί απόρριψως της περι αναίρεσως αίτησως γενομένης κατά της υπ' αρ. 319 αποφάσεως του εν Ναυπλίω Πρωτοδικείου, κτλ. — 3) Περί απόρριψως της περι αναίρεσως αίτησως γενομένης κατά της υπ' αρ. α. αποφάσεως των εν Τριπόλει Εφετών. — 4) Περί απόρριψως της περι αναίρεσως αίτησως γενομένης κατά της υπ' αρ. 15 αποφάσεως του Πταιοματοδικείου Πετραίων.

(Απόφ. Πολ. 54.) (Πρωτοκ. 'Αρ. 429.)

1)
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν την 8 του ενεσώτου μηνός δια να δικασή μεταξύ του Μ. Κάββα, αναίρεσειόντος, και του Ευαγγέλιου Σβορώνου, αναίρεσειδλήτου, αμφοτέρων κατοίκων Ναυπλίας, την εξής υπόθεσιν

Ο Ευαγγέλιος Σβορώνος έχων να λαμβάνη, ως χρηματίας κατά το 1832 έτος ασυνόμος της επαρχίας Αγίου Πέτρου και Πρασού, καθυσερήσαντας μισθούς δια την υπηρεσίαν του, ενήγαγεν ενώπιον του Ειρηνοδίκου Άργους τον τότε Διοικητήν της ρηθείσης επαρχίας Μεχάηλ Κάββα, δια μέσου του όποιου διευθύνθησαν οι λογαριασμοί της μισθοδοσίας εις την Κυβέρνησιν και εις τον όποιον εξωφληθήσαν, κρητηθέντος ενός μέρους αυτών, ήτοι 1750 φονίκων παρά της επί των Οικονομικών Γραμματείας εις βάρος του Κάββα δια ύπαρχυταν διαφοράν μεταξύ αυτού και της Οικονομίας. Το Ειρηνοδικείον δικάσκειν εξέδωκεν απόφασιν κατά του ενήγαγον γενομένης δε εφέτωσ; κατά της αποφάσεως του Ειρηνοδίκου, το εν Ναυπλίω Πρωτοδικείον, λαβόν υπ' όψιν την ένστασιν του Σβορώνου, ότι δεν ύπαρχει ή προτεινομένη διαφορά, απεφάσισε: 1. να δώση ο Κάββας ανάλογον μέρος προς τον Σβορώνον εκ των εξωφληθέντων λογαριασμών του Διοικητήριου Πρασού και 2. ύπεχρέωσε τον Κάββαν εντός τριών μηνών να διαλύση τας μετά της Οικονομίας διαφοράς του, παρελθούσης δε της προθεσμίας ταύτης θέλει αποφασίσει και περί τούτου το Δικαστήριον. Μετά την παρέλευσιν της προθεσμίας, και μη συμμιρωθέντος του Μ. Κάββα με τους περί διαλύσεως λογαριασμών όρισμούς της προρηθείσης αποφάσεως, ο Σβορώνος εξήτησε από το Πρωτοδικείον ν' αποφασίση και επί του αντισκειμένου των 1750 φονίκων. Το Πρωτοδικείον λαβόν υπ' όψιν και την κατά συνέπειαν της ανωτέρω προτάσεως γενομένην αίτησιν του Κάββα περί παρατάσεως της προθεσμίας των τριών μηνών, απεφάσισε δια της υπ' αριθ. 414 αποφάσεώς του να πληρώση ο ρηθείς Κάββας προς τον Σβορώνον, κατά την έννοιαν της υπ' αρ. 164 αποφάσεως, το ανάλογον αυτώ και εκ της μνημονευθείσης ποσότητος των 1750 φονίκων. Της αποφάσεως ταύτης των Πρωτοδικών, ο Κάββας, εξήτησεν αναίρεσιν δια τους

λόγους: 1. ότι ή αναφορά του Σβορώνου, ήτις μνημονεύεται εις την υπ' αρ. 414 απόφασιν δεν εκουινουπήθη εις τον Κάββαν: 2. ότι το Πρωτοδικείον έδίκασε και περί της ούσιας εν ώ περι προθεσμίας μόνον έγινε ζήτησις: 3. ότι το Πρωτοδικείον έπρεπε να δεχθή ως απόδειξιν το παρά του επαρχείου Άργους επικυρωμένον αντίγραφον της προς την Γραμματείαν των Οικονομικών αναφοράς του Κάββα, άλλως έφειλε να δώση καιρόν εις τον αναγόμενον να φέρη αυτό από το Γραφείον της Οικονομίας, και ότι ή περι παρατάσεως της προθεσμίας αίτησις ήτον νόμιμος, διότι ή διαλύσις της διαφοράς δεν εξήρητο από την διαθεσιν του αναγομένου, άλλ' από ανωτέραν θέλησιν: 4. ότι το Πρωτοδικείον έχρωσεί να σπρωγθή εις απόδειξεις του ενάγοντος βεβίαις περί του ότι ο αναγόμενος έλαβε τους εις αυτόν ανήκοντας μισθούς, μη πράξαν δε τούτο παρέβησε και τυπου; της Πολιτ. Δικονομίας, κατά το 77 άρθ. αυτης, και νόμος του Αρμενοπούλου Βιβ. 1 Τ. 1τος 2 αρ. 6, και συνόψως Τίτλ. 16 αρ. 2 Τ. 1τος 2 αρ. 14: 5. ότι ή παραδοχή σημειώσεως εκ των βιβλίων της Γραμματείας, ως απόδειξως διαφοράς μεταξύ του της και του Κάββα ανιθαίνει εις τον νόμον, κρητησ; ουσε το δημοσίον Γραμείον, ουσε ιδιωτικ; διάταξι; να ύποσθήση χρεός και τινος από ιδίως του σημειώσεως: 6. ότι ουτε γραπτός ουτε άγραπτός νόμος, ουτε έθιμον καθιερόμενος να πληρώνη τις χρέη τα όποια δεν χρωσεί εις οίανσδήποτε αίτιας ή συνάλλαγματος: το δε Πρωτοδικείον καταδικάσκει τον αναίρεσειόντα εις πληρωμάν μισθών ύπαλληλου της Κυβερνήσεως, παρεβίασε τον περί Πολιτ. χρεών νόμον: 7. ότι το Πρωτοδικείον εν τη έστάσει του μη σημειών εις ποσον νόμον σηκείσιν την απόφασίν του παρεβίασε το 183 άρθ. της Πολιτ. Δικονομίας

Ανωτέραν τον Εισαγγητήν Κ. Δ. Γοδορριδον ήθελε, τον Δικηγόρον Ν. Σκούρον πληρεξούσιον του αναίρεσειόντος, απόντος, τον Δικηγόρον Σ. Πηλληκα, πληρεξούσιον του αναίρεσειδλήτου, παρόντος, και την Εισαγγελέαν

Σχεθέν κατά τον Νόμον
Επειδή το εν Ναυπλίω Πρωτοδικείον δια 164 αποφάσεώς του, ύπεχρέωσαν τον Μ. Κάββαν να δώση εις τον Σβορώνον το ανάλογον τι μέρος εκ των εξωφληθέντων λογαριασμών του Διοικητήριου Πρασού, κρητησ; ουσε την ποσότητα ήτις

1700 ετών. τρέμμον προθεσμίας διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἔντασί του, ὅτι μετὰ τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομ. Γραμματείας οὐκ ἔχει πλέον διαφοράν, καὶ ὅτι αὐτὸς δὲν εἶναι αἷτιος τῆς κρατήσεως τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ποσότητος·

Ἐπειδὴ εἶναι ἀναντιρρήτον, ὅτι ὁ Μ. Κάρδας δὲν ἐξεπλήρωσε τὴν διατάξιν ταύτην τῆς τελεσιδικίου ἀποφάσεως, ἀλλὰ ἐζήτησε νέαν προθεσμίαν, τὴν ὁποίαν ἤρνηθη τὸ Δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν διὰ τὸ μὴ βράσιμον τῶν πραγματικῶν λόγων (τῶν ὁποίων ἡ εἰρήνη ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀρμοδιότητά του), καὶ διότι τὸ ἀρθ. 197 τῆς Πολ. Δικονομ. ἀπαγορεύει εἰς τὸν Δικαστὴν τὴν ἐπέκτασιν προθεσμίας, ὁρισμένης διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ὅθεν ἐξάγεται ὅτι τὸ Πρωτοδικεῖον εἰς τὴν ἀπὸ 1 Νοεμβ. ἀπόφασιν οὐκ ἔβλεπε δὲν παρεβίασε κανόνα νόμον ἢ τύπον, ἀλλὰ συνεμμορφώθη ἀκριβῶς με' αὐτούς·

Ἐπειδὴ ἡ ἀπὸ 1 Νοεμβ. ἀπόφασιν ἐξεδόθη ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ Σφοδράνου τοῦ νὰ καταδικασθῇ ὁ Κάρδας εἰς τὴν πληρωμὴν κατὰ τὴν ἐνοικίαν τοῦ γ'. ἀρθ. τῆς ἀπὸ 11 Ἰουλ. ἀποφάσεως καὶ μετὰ προηγηθείσων συζητήσεων, καθ' ἣν ὁ Κάρδας ἀπελογήθη κατὰ τοῦ ἀντιδικίου του, ὅθεν οἱ λόγοι τῆς ἀναίρεσεως, ὅτι τὸ Δικαστήριον ἐδίκατε περὶ τῆς οὐσίας ἐν ᾧ ἦτον λόγος περὶ προθεσμίας μόνον, καὶ ὅτι ἡ ἀναφορὰ τοῦ Σφοδράνου δὲν ἐκινουποιήθη εἰς τὸν ἀναιρεσίοντα, εἶναι προφανῶς ἐσφαλμέναι καὶ ἀνυποση- ρικτοί·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν, ἧτις ἐγένε' κατὰ τῆς ἀπὸ 1 Νοεμβ. 1835 καὶ ὑπ. ἀριθ. 414 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικῶν, κτλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Ἰουνίου 1836.

(Ἀπόφ. Πολ. 55.)

(Πρωτοκ. Ἀρ. 430.)

α)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Ἐνηθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 15 τοῦ ἐνεσῶ- τος Μηνός διὰ νὰ δικασθῇ μετὰ τῶν Ἀντ. Κατσῆ ἀναι- ρεσίοντος καὶ τοῦ Μιχαὴλ Μιχαῆλ ἀναιρεσιδλήτου κατοί- κων Πετσῶν τῆν ἐξῆς ὑπόθεσιν·

Κατὰ τὸ 1833 ἔτος ὁ Ἀντ. Κατσῆς σχινοπλόκος τὸ ἐπάγγελμα ἐμίσθωσε τὸ ἐν Πέτσαις ἐργαστήριον τοῦ Μι- χαῆλ Γ. Μιχαῆλ πρὸς γρ. 6 τὸν μῆνα καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἀρβάζονα γρ. 9 καὶ $\frac{5}{20}$, μετὰ ταῦτα δὲ κατεσκευά- σασ' καὶ σχινοία δι' αὐτὸν τιμῆς 41 γρ. καὶ $\frac{10}{20}$, τὰ ὅποια ἔμελλον νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὸ ἐνοίκιον τοῦ ἐργαστη- ρίου· μετὰ ἑξ μηνῶν ἀπο τῆς συμφωνίας μεταβάντος τοῦ Κατσῆ ἀπὸ Πέτσαις εἰς Ἰδραν δι' ὑπόθεσίν του, ἔλαβεν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του ὁ Μιχαῆλ τὸ κλειδίον τοῦ ἐργαστηρίου καὶ ἐνοίκιασεν αὐτὸ εἰς ἄλλον· ἐπιστρέψας ἀπὸ Ἰδραν ὁ Κατσῆς ἐζήτησε τὰ ἐναπομεινάντα ἐντὸς τοῦ ῥηθέντος μαγαζείου, ἐργαλεῖα καὶ κκεύη του, καὶ τὸ περισσεῶν τῆς προπληρωμῆς τοῦ ἐνοικίου· ἀλλ' ὁ ἀντίδικός του, δώσας τινὰ ἐκ τῶν κκευῶν, κατεκράτησε τὰ λοιπὰ· ὅθεν κινήσας ἀγωγὴν Κατσῆς ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Πετσῶν ἐζή- τησε νὰ καταδικασθῇ ὁ Μιχαῆλ εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν κατακρατούμενων καὶ εἰς τὴν ἀποζημίωσίν του διὰ τὸ ὅτι ἂν αὐτὸ ἐυπόδιον εἰς τὸ ἐργάζεσθαι ἐκ τῆς κατάκρα-

τήσεως τῶν ἐργαλείων του· δικάσας ὁ Εἰρηνοδίκης Πε- τῶν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως κατεδικάσε τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν κατακρατούμενων, εἰς τὴν ἀπότισιν δρ. 3 καὶ $\frac{30}{20}$ καὶ εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ἐναγόντος ἐκτιμηθησομένην ὑπὸ δύο ἐκτιμητῶν τὴν ἀπόφασιν ταύ- την ἐξεκάλεσεν ὁ ἡστηθεὶς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικῶν, τὸ ὅποσον ἐπεκυρώσε καθ' ὁλο- κληρίαν τὴν ῥηθείσαν ἀπόφασιν τοῦ Εἰρηνοδίκου· μετὰ ταῦτα ζήτησαντος τοῦ Κατσῆ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπικυ- ρωθείσης ἀποφάσεως, ὁ Εἰρηνοδίκης Πετσῶν μὴ εὑρίσκων αὐτῷ δοκίμους ἄνδρας διὰ τὴν ἐκτίμησιν, ἐπροσκάλεσε τὸν Εἰρηνοδίκην Ἀθηνῶν, ἐπ' αὐτῷ τούτῳ, ὅσιν συγκα- λέσας τρεῖς εἰδήμονας ἄνδρας ἔλαβε τὴν γνώμην αὐτῶν ἐνόρκως κατὰ τὴν ὁποίαν ᾄρξεται ἡ ἀποζημίωσις τοῦ Κατσῆ δι' ἐκάστην ἡμέραν ἀνά 5 δρ. τὴν γνώμην ταύτην ἐπικυρώσαν τὸ ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικεῖον δι' ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀρ. 208 διέταξε δι' αὐτῆς νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπό- φασιν τοῦ Εἰρηνοδίκου Πετσῶν· ἐναφυσίως δὲ ἐρίδος περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ἐκ μέρους τοῦ Μιχαῆλ ἀνεφέρθη οὗτος εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικεῖον, τὸ ὅποσον παραδεχθὲν δι' ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀρ. 329 τὰς παρατηρήσεις τοῦ ῥηθέντος Μιχαῆλ, κατήγγησε τὴν προτέραν ἀπόφασίν του ὑπ' ἀριθμὸν 208, καὶ διέ- ταξε τὸν διορισμὸν πραγματογνωμόνων, κατ' ἐκλογὴν τῶν διαδίκων, ἐξ ὧν ἡμῶς μόνον ὁ Μιχαῆλ συμμορφω- θεις πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόφασιν διώρισεν τὸ ἀπὸ μέρος του πραγματογνώμονα· ὅθεν γενομένης ὑπ' αὐ- τοῦ αἰτήσεως εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, διώρισεν αὐτὸ δι' ἀπο- φάσεώς του ὑπ' ἀρ. 828 τρεῖς πραγματογνώμονας κατὰ τὸ 292 ἀρθ. τῆς Πολ. Δικονομίας· τῶν δύο ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικεῖου ὑπ' ἀρ. 329 καὶ 828, ὁ Μιχαῆλς ζήτη- τὴν ἀναίρεσιν διὰ παρεβίασιν τῶν 3, 4 καὶ 5 ἐδαφ. τοῦ 307 ἀρθ. τῆς Πολ. Δικονομ., ἧτοι δι' ὑπέρβασιν καθη- κόντων, διὰ τὴν ἀντίφασιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 329 καὶ 828 δύο ἀποφάσεων πρὸς τὴν ὑπ' ἀρ. 208, καὶ δι' ἀκυρότητος προσβολητέας κατὰ πᾶσαν εἰσὴν τῆς δίκης·

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Δικαστοῦ Κ. Γ. Ἀθανασίου τὸν Δικηγόρον Σ'. Πήλληκα, πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσίον- τος, παρόντος, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀναιρεσιδλήτου μήτε αὐτοπροσώπως μήτε διὰ πλη- ρεξουσίου·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον·

Ἐπειδὴ αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις, ὅταν ἐκδοθῶσι, πα- ρόντων τῶν μελῶν εἰς τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδρίαν, λογιζονται κατὰ τὸ 138 ἀρθ. τῆς Πολ. Δικονομ., ὡς ἐπεδιδόμεναι· ὅταν δὲ ἡ ὑπ' ἀρ. 329 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικείου ἐδημοσιεύθῃ τὴν 27 Σεπτεμβρ. 1835, ἦτον ἀμφότερα τὰ μέρη παρόντα, καὶ ἔκτοτε ἕως τὴν 11 Φεβρουαρίου τοῦ 1836, καθ' ἣν ἐγένετο ἡ ἀναίρεσις αἰτήσεις, πρὸ τῶν 4 καὶ ἡμῶς περίπου μῆνες, καὶ ἐπο- μένως ἡ αἰτήσις αὕτη εἶναι ἐκπρόθεσμος, καὶ κατὰ τὸ 316 ἀρθ. τῆς Πολ. Δικονομ. δὲν συγχωρεῖται·

Ἐπειδὴ δὲ διὰ τὴν ἀνάρισιν τῆς ἀποφάσεως ἀπαιτεῖ- ται συνδρομὴ διαφόρων τύκων, καὶ ἡ παράλειψις τῶν οὐσιωδῶν ἐξ αὐτῶν κατανατὰ τὴν ἀπόφασιν ἀμορφον καὶ μὴ δυναμένων νὰ φέρῃ χαρακτῆρα τοιαύτης δικαστικῆς πράξεως, καὶ ὡς τοιαύτην ἡ δικαιοσύνη δὲν δύναται νὰ

την ἀνεχθή, ἀλλ' ὀφείλει νὰ τὴν μηδενίσῃ, ὡς φέρουσιν κινδύνον τῶν συμφερόντων τόσον αὐτῆς τῆς ἰδίας ἕσων καὶ τῶν μερῶν ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἢ ὑπ' ἀριθ. 828 ἀπόφασις τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικείου δὲν φέρει οὔτε τὰ ὀνόματα τῶν παρόντων Δικαστῶν, τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ Γραμματέως, οὔτε τὴν ἐμφάνισιν τῶν μερῶν ἢ τὴν καθ' ἐρμῆν δίκην, οὔτε τὴν τῆμείωσιν τῆς δικάζομένης ὑπόθεσεως, τὰ ὅποια ἀπαιτοῦνται ἀπὸ τοῦ 182 ἄρθρου τῆς Πολιτ. Δ. Δικασίας ὡς οὐσιώδη μέρη ἐκάστης ἀποφάσεως. (Π. νομ. φυλ.)

Διὰ ταῦτα δικάζον καθ' ἐρμῆν, ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἰτησιν, ἣτις ἐγένετο κατὰ τῆς ὑπὸ ἀρ. 329 καὶ ἀπὸ 27 Σεπτεμβ. 1835 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικείου, καὶ ἀναίρει τὴν ἀπὸ 16 Ὀκτωβρίου 1835 καὶ ὑπ' ἀριθ. 828 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Τριπόλει Πρωτοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, κτλ.

Ἐκλήθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 18 Ἰουνίου τοῦ 1836 ἔτους.

(Ἀπόφ. Πηλ. 56.)

Πρωτοκ. Ἀρ. 431.)

3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθόντες εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 21 Μαΐου διὰ νὰ δικάσῃ μεταξύ τοῦ Διονυσίου Πεταλά ἀναφαισείοντος, καὶ τοῦ Ἰω. Βλασσοπούλου ἀναφαισισθέντος κατοικῶν Ναυπλίας τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν:

Μεταξὺ τῶν εἰρημένων διαδίκων ὑπῆρξεν ἐμπορικὴ ἑταιρεία, τῆς ὁποίας διαλυθείσης μετὰ τὴν ἑναρξίν τοῦ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγώνος οἱ ὀρθέντες ἑταῖροι συνετάξαν κατὰ τὴν 23 Ὀκτωβρ. 1830 κατάλογον ὄλων τῶν συντροφικῶν ὁμολογιῶν, τὰς ὁποίας ἀναδεχθεὶς ὁ Ἰ. Βλασσοπούλος, ἔδωκεν εἰς τὸν Δ. Πεταλᾶν ἄντι τοῦ ἐξ αὐτῶν ἀναλογούντος, δύο ἰδίαις του χρεωστικῆς ὁμολογίας, ποσότητος δισηλῶν 6250· κατὰ δὲ τὴν 24 Ἀπριλ. 1833 συνετάξαν οἱ διάδικοι συμφωνητικὸν ἐνώπιον τοῦ δημοσίου μνημόνου Ναυπλίας, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ μὲν Δ. Πεταλάς ἐλευθεροῖν τὸν Βλασσοπούλον ἀπὸ τὴν πληρωμῆν τῶν δύο εἰρημένων ὁμολογιῶν, ὁ δὲ Ἰ. Βλασσοπούλος παραδίδει εἰς τὸν Δ. Πεταλᾶν τὰς εἰς τὸν ἀπὸ 23 Ὀκτωμβ. προμνημονευθέντας κατάλογον σημειουμένας ὁμολογίας, (ἐκτὸς τινῶν), διὰ νὰ πληρωθῇ ἐκ τῆς ἐξαργυρώσεώς των τὰ πρὸς αὐτὸν παρὰ τοῦ Ἰ. Βλασσοπούλου ὀφειλόμενα· κατὰ τὴν 21 Μαΐου 1833 οἱ διάδικοι δι' ἑτέρου ἐγγράφου τὴν διώρισαν τὸν Παναγιώτην Βαλαμάκη διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ μεταξύ αὐτῶν ἐγγραφα καὶ ἐκκαθαρίσῃ τὸ χρέος τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸν ἄλλον· κατὰ τὴν ἐπεξεργασίαν ταύτην (ἣτις φέρει τὰς ὑπογραφὰς ἀμφοτέρων τῶν μερῶν) ἀνεδέχθη ὁ Δ. Πεταλάς χρέωστος πρὸς τὸν Ἰ. Βλασσοπούλου δισηλ. 4091. Κατὰ τὴν 11 Δεκεμ. 1833 ὁ Ἰ. Βλασσοπούλος ἐγνωσποίησεν ἐγγράφως διὰ τοῦ μνημόνου Ναυπλίας πρὸς τὸν Δ. Πεταλᾶν ὅτι διὰ τὸ πρὸς αὐτὸν χρέος τοῦ Δ. Πεταλά κρατεῖ δύο ὁμολογίας ἐκ τῶν κατὰ συνέπειαν τῆς ἀπὸ 24 Ἀπριλ. βηθείσης συμφωνίας παραδεδόθηντες εἰς αὐτὸν ὁμολογιῶν, καὶ τὰς ὁποίας οὗτος ἀρ-

κέν εἰς χεῖρας τοῦ Βλασσοπούλου ὡς παρακαταθήκην. Ὁ Δ. Πεταλάς δι' ἰσχυρισθεὶς ἐπὶ τούτου ὅτι αἱ ὁμολογίαι παραδεδόθησαν εἰς αὐτὸν παντάπασιν παρὰ τοῦ Βλασσοπούλου, διεμαρτυρήθη περὶ τῆς ἐκ μέρους τοῦ ἰδίου παραβάσεως τῆς συμφωνίας, ἣτις διὰ τούτου ἀπεκατεστάθη ἄκυρος, καὶ ἐπομένως ἐζήτησε τὴν πληρωμῆν τῶν δύο πρώτων ὁμολογιῶν, κτλ. Μετὰ τὴν σύστασιν τῶν ἐνεσώτων Δικαστηρίων ἢ ὑπόθεσις εἰσήχθη ὑπὸ τοῦ Δ. Πεταλά εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικεῖον, τὸ ὅπῃν, δικάσαν ἐρμῆν τὸν ἀπόντα Ἰ. Βλασσοπούλον, ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 117 ἀπόφασιν· καὶ μετὰ ταῦτα γενομένης καθ' ἀντιμωλίαν συζήτησεως, κατὰ συνέπειαν ἀνακοπῆς τοῦ Ἰ. Βλασσοπούλου, ἀκύρωσε διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 235 ἀποφάσεως ἐκτὸς ἀπὸ 24 Ἀπριλ. 1833 συμφωνίαν, καὶ καταδίκασε τὸν Ἰ. Βλασσοπούλον εἰς τὴν πληρωμῆν τῶν δύο χρεωστικῶν του πρὸς τὸν Πεταλᾶν ὁμολογιῶν, κτλ. Τὰς εἰρημένους ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου ἐξεκάλεσεν ὁ Ἰ. Βλασσοπούλος ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν, ἐ ὁποῖον δικάσαν, μετερῶθμισεν αὐτάς ἐν μέρει διὰ τῆς ἀπὸ 4 Ἰανουαρ. Ε. Ε. ὑπ' ἀρ. ἀ ἀποφάσεως, παραδεχθὲν τὸ κύρος τῆς ἀπὸ 24 Ἀπριλ. 1833 συμφωνίας. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν, ἐζήτησε ὁ Πεταλάς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοῦς λόγους: α' ὅτι τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν ἐπεκύρωσε τὸ ἀπὸ 24 Ἀπριλ. 1833 ἐγγραφοῦν ἐκλαβόν αὐτὸ ὡς συμβιβασμόν, ἐν ᾧ εἶναι ἀπλή συμφωνία, ἀν καὶ παρεξέφρασαν εἰς αὐτὸ ὀλίγαι λέξεις ἀνήκουσαι εἰς τοὺς ἐξισασμοὺς διότι τὰ ἀνεπιτόμενα εἰς τὰ συμβόλαια πρὸς ἀναίρεσιν διαφιλονεικήσεως δὲν καταργοῦν τὸ δημοσίον δίκαιον (Ἄρμεν. παρὰρ. τίτλ. β'. ἀρ. 52)· β'. ὅτι καὶ συμβιβασμός ἐν ὑποτιθεῖ, πάλιν εἶναι ἄκυρος διὰ τὸν ὁποῖον ἐμπερικλείει δόλον καὶ σημαντικὴν βλάβην τοῦ Πεταλά, ὁ δὲ δόλος ἀκυροῦν καὶ αὐτοῦς τοὺς ἐξισασμοὺς καὶ συμβιβασμῶν, (νόμος 9 §. 2 Πανδεκτ. περὶ ἐξισασμοῦ καὶ νόμ. 8 §. 8, 9, 10 καὶ 15 Πανδεκτ.), μόνη δὲ ἡ βλάβη τοῦ ἐνὸς τῶν μερῶν, καὶ ἀνεδόλου ὑπάρχουσα εἰς τὰς συμφωνίας, ἀκυροῦν αὐτάς (Δομάτ. μέρος α'. τίτλ. α'. τμήμα δ'. 39 περὶ ὑποχρεώσεως) ὁ δὲ νόμος θεωρεῖ τὴν τοιαύτην βλάβην ὡς πραγματικὸν δόλον, καὶ ἀκυροῦν τὴν συμφωνίαν (νόμος 36 Πανδεκτ. de verb. obl). γ'. ὅτι δὲν ἐξετελέσθη τὸ συμφωνητικὸν αὐτὸ παρὰ τοῦ Ἰ. Βλασσοπούλου, κατακρατήσαντος τὰς ἀναφερομένας ἐν αὐτῷ ὁμολογίας· καὶ δ'. ὅτι καὶ ἡ ἀπὸ α'. Σεπτεμβρ. 1833 δευτέρα πράξις τῆς ἐπεξεργασίας τοῦ λογαριασμοῦ γεμει ἀπάτης καὶ κακῆς ἐπέσεως διὰ τοῦς δι' αὐτῆς ἐπιβαλλομένου εἰς τὸν Πεταλᾶν ὑπερόγκους τόκους, διότι ἐπὶ 3,000 γρῶς. ἐπιβάλλεται τόκος εἰς αὐτὸν 1500 δισηλῶν, ἡ δὲ ἀπάτη καὶ ἡ κακὴ πίστις ἀκυροῦν πᾶσαν συμφωνίαν, καθ' ὅλους τοὺς Ῥωμαϊκοὺς νόμους, τοὺς ὁποίους τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν παρεδίκασεν ἐρμηνεύσαν κακῶς καὶ ἐφαρμόσαν ἐσφαλμένως.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Δικαστοῦ Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, τὸν Δικηγόρον Π. Ἀργυροπούλου, συνήγγρον τοῦ ἀναφαισείοντος, παρόντος, πρὸς ἑσάντα ὡς λόγῳ· ἀκύρωσε καὶ τὴν μὴ τήρησιν εἰς τὸ συμφωνητικὸν ἐγγραφοῦν τῶν ἐν τῷ 17 καὶ 20 ἄρθ. τοῦ περὶ μνημόνου ψηφισματὸς διαλατιβανομένων τύπων, τὸν Δικηγόρον Δ. Πεταλᾶν

αλληλεξουσι. του αναρρεσιδλήτου Ιωάν. Βλασσοπούλου, άπονους, κτλ. εν Εισαγγελεία

Σκεφθέν κατά τον Νόμον

Επειδή το Δικαστήριον των Εφετών εραθμίαν το βίρος των άποδείξεων, κατά το άρθ. 256 της Πολ. Δικον. έθεώρησεν, ότι δεν υπάρχει κάρμια άποδείξεις, περί του ότι εισεχώρησε δόλος εις την συνομολόγησιν της από 24 Απριλ. 1833 συμφωνίας, έπουμένως δεν ήδύνατο να μη κρινή ισχυρόν το ρηθέν συμβόλαιον, ό δέ λόγος του αναρρεσιδλήτου, του ν' άκυρωθή το συμβόλαιον τούτο διά ύόλον και άπάτην δεν δύναται να εξετασθή πλέον παρά του Αρείου Πάγου ως διόλου πραγματικός, κατα ρητάς μάλιστα διατάξεις των άρθ. 807, 809 και 810 αρ. 2 της Πολ. Δικονομίας καθώς και κατά την νομολογίαν, ουδέ άνήκει εις την άρμοδιότητα του Δικαστηρίου τούτου, το όποιον αναίρει μόνον έκκα έσφαλμένης εφαρμογής ή ψευδούς έρμηνείας του νόμου, όφείλει δέ να δεχθή όσα πράγματα άνεγνωρίσθησαν ως άποδεικνύμενα εις την άπόφασιν του κατωτέρου Δικαστηρίου

Επειδή κατά τα άρθ. 809 και 810 της Πολ. Δικον. τότε μόνον δύναται να ζητηθή ανάίρεσις, όταν εις το διατακτικόν μέρος άποφάσεως τινος έμπεριεχεται ρητή, ή απ' ευθείας ή εκ πλαγίου παράδοσις σαφών όρισμών νόμου, ή όταν διά του διατακτικού μέρους της άποφάσεως προσβάλλωνται κανόνες του δικαίου, επί δε του προκειμένου ό λόγος, ότι ή από 24 Απριλίου 1833 συμφωνία πρέπει να θεωρηθή άκυρος δι' έλλειψιν των εις τα άρθρα 17 και 20 του ύ. αρ. 67 περί μνημονίων ψηφίσματος όρισμένων τύπων, είναι άνυποστήρικτος κατά τας διατάξεις του ίδιου ψηφίσματος, διότι κατά το 35 άρθ. μνημονικαί πράξεις φέρονται την ύπογραφην των μερών δι' έλλειψιν άλλων διαλαμβανόμενων εν τω ψηφίσματι τύπων, και τοι ουσιωδών, δεν άκυρούνται, αλλά φυλάττον την ισχύν ιδιωτικών έγγραφων ιδιωτικά δέ έγγραφα άναγνωρισθέντα άπ' άσ' παρά των μερών, έχουν ως προς αυτά την άποδεικτικήν δύναμιν ως και τα δημόσια, κατά το έμφυτικόν δικαίον, με το όποσον συμφωνεί τούτων ή παύτασα (άρθ. 98) ως και ή νυν ισχύουσα Δικονομική (άρθ. 412), έπουμένως το συμβόλαιον, το όποιον άνεγνωρίσθη μόνον ως γνήσιον παρ' αμφοτέρων των μερών, παραμένει δέ υπό του αναρρεσιδλήτου ως εσφαλμένον τύπων αναγκαστικώς το να θεωρηθή ως μνημονικόν, είτε είναι δημοσιον, είτε ιδιωτικόν, αποτελεί την αυτήν και πληρη ρηκόδειαν, εις τρόπον ώστε μένει αναλλοίωτον το διατακτικόν μέρος της μνημονευθείσης άποφάσεως εις έκαστην των περιπτώσεων όθεν εξάγεται, ότι το διατακτικόν μέρος της από 4 Ιανουαρίου 1836 άποφάσεως ουδέ επί της ύποθέσεως, ότι το Δικαστήριον των Εφετών έσφαλμένως εξέλαβεν ιδιωτικόν έγγραφον ως έχον ισχύν δημοσιου, είναι το άποτέλεσμα έσφαλμένης εφαρμογής του νόμου

Επειδή ως προς τας μεταγενεστέρας πράξεις μνημονευόμενας την 21 Μαΐου και 1 Σεπτεμβ. 1833 ή περί αναίρεσεως αίτησις διά δόλον ζητείται εις λόγον όλοτελώς πραγματικόν, και διά τούτο, κατά τα προϋρηθέντα,

άπαράδεκτον, καθ' ότι εξετέθη εις τας αίτιολογίας του Δικαστηρίου των Εφετών, ότι ή άπόδειξις του έπιχειρήματος τούτου άπέτυχεν όλοτελώς

Διά ταύτα έπορρίπτει την αναίρεσεως αίτησιν, ήτις έγινε κατά της από 4 Ιανουαρ. Ε. Ε. και ύπ' αρ. 4 άποφάσεως, των εν Τριπόλει Εφετών, κτλ.

Εκρίθη και άπεφασίσθη εν Αθήναις την 18 Ιανουαρίου 1836

(Αποφ. Πον. Π')

(Πρωτόκ. Αρ. 469)

4)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν την 6 τευ ένεσώ-
τος, μηνός, διά να δικάσῃ τήν έξής αίτησιν αναίρεσεως

Ο Αθαν. Χριστόπουλος, ο Βαπτιστής Κ. Ιωάννου, ο Γεώρ. Ρούσσος και ο Γεώρ. Πέτρου έκατηγορήθησαν ενώπιον του Πταισματοδικείου του Πειραιώς, ότι φθάσαντες εις τον ρηθέντα λιμένα επί του ατμόπλου της Κυβερνήσεως, είχαν μεθ' έκ' ους γράμματα έναντίον του 20 άρθ. του από 12 (24) Νοεμβ. 1835 Β. Διατάγματος, το όποιον επιβάλλει 300 δρ. πρόσμυον εις τον παραβαίνοντα το ειρημένον άρθρον ο Πταισματοδικής, διά της ύπ' αρ. 15 άποφάσεως του ήρώτου του, κατηγορηθέντα, της άποφάσεως ταύτης εξήτησεν ο δημοτικός άστυνόμος Πειραιώς την αναίρεσιν διά τον λόγον ότι κατά το 807 άρθ. του Πον. Νόμου, το 20 άρθ. του από 12 Νοεμβ. Β. Διατάγματος, δημοσιευθέντος εις τον 3. αρ. της Β. Εφημερίδος του Ε. Ε. έχει ισχύν νόμου, και κατά λάθος ο Πταισματοδικής, ως μη ύπαρχοντος νόμου, εν τω ύποφάσκει, δεν επέβαλε την ποινήν την όποιαν επιτάσσει το Βασ. Διάταγμα

Ακούσαν την έκθεσιν του Διακτου Κ. Γ. Αθανασίου, τον Εισαγγελέα, και του αναρρεσιδλήτου Βαπτιστή Κ. Ιωάννου και Γ. Ρούσσου, μη παρουσιασθέντων των άλλων δύο

Σκεφθέν κατά τον Νόμον

Επειδή κατά το 1 και 2 άρθ. του από 1 Φεβρουαρ. 1833 διατάγματος, οι νόμοι και τα διατάγματα δεν φέρουν δύναμιν ύπηρεωτικήν ειμή από δημοσιευθώσαν επί δε του προκειμένου το από 12 Νοεμβ. 1835 διατάγμα δεν δημοσιεύθη ή δε καταχωρισθείς εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως περί αυτού δηλοποίησις του γενικού διευθυντού των ταχυδρομείων δεν δύναται να ανακληρώση την παρ' του νόμου ρητώς άπαιτουμένην δημοσίευσιν αυτού του διατάγματος

Επειδή δεν ύπάρχει Πον. Νόμος, τιμωρών την πράξιν, επί της όποιας ζητείται ή προκειμένη κατηγορία

Διά ταύτα άπορρίπτει την αναίρεσεως αίτησιν ήτις έγινε κατά της από 18 Ιουν. Ε. Ε. και ύπ' αρ. 15 άποφάσεως του Πταισματοδικείου Πειραιώς, κτλ.

Εκρίθη και άπεφασίσθη εν Αθήναις την 7 Ιουλίου 1836